

Rector Et Concilium Academiae Rostochiensis. Varie omnibus mundi saeculis sapientes Ethnicos ac Philosophos turbavit, quod idem eventus iisdem causis, factis & facinoribus in mundo inter homines non semper respondeat : quod alium etiam in atrocioribus delictis severior iustitiae Nemesis transeat ... P P. Rostoch 14. Octobris 1611

[S. l.], 1611

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746333714>

Druck Freier Zugang

RECTOR ET CONCI- LIUM ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS.

*V*erū omnibus mundi saeculis sapientis Ethnicos ac Philosophos turbavit, quod idem eventus
isdem causis, factis & facinoribus in mundo inter homines non semper respondeat: quod alium etiam in atrocioribus delictis
severior justitia Nemesis transeat; alium vero etiam in levioribus prehendat, premat & urgeat; & quod Poeta ait,
Ille crucem sceleris pretium ferat, hic Diadema;

quod alium per scelera se in extremas coram mundo calamitates precipitet, alium vero per eadem ad splendoris honoris ac dignitatis
fastigia conscendat; quod alteri ob furtum levius catena ad collum ferrea, qua in ligno sublimis ac maledictus pendeat, alteri
vero ob gravius catena ad collum aurea appendatur, quo honoratus coram mundo fulgeat; Denique quod alij qui totas Resp.
Ecclesias, scholas perdunt, qui malis artibus, dolis, fraudibus ac rapinis totas regiones provincias & urbes expilant, in summis
honoribus vasti intumescant, & se jactent, cum quibus vulgaris aliquis fur aut latro exactiore justitia examine collatus vix fu-
runculi aut latrunculi nomen jure obtinuerit. Accedit, quod hujusmodi majores fures (id quod Cato, justitiae illud Romanum sacrarium, apud Gellium
quodam in loco significare visus est) iudices saepe fiant minorum, in quibus alios mortis sententiam ferant illi, quibus ipsis, si pro furti magnitudine editius ex-
struendum esset patibulum, vel Pyramidibus altiores cruces erigenda essent, & quibus integra vita iniquis forte non suffecerint. Sed nos Christiani
verbo Dei rectius edocti novimus aliud iudicium in mundo ultimum restare, in quo justa demum justitia exercebitur, & unicuique pro meritis suis, quod
justum erit, rependetur, per illum, qui quae nos gerimus audit, & videt, & qui bene merenti bene profuerit, male vero merenti par erit. Hujus rei conside-
ratio non frustra hoc tempore, pro dolor, instituitur, quo aliquod justitiae exemplum in quenquam statuatur, & quale intra ducentos propemodum annos, ex
quo Academia haec prima sua vidit incunabula, in hac urbe fando auditum, aut spectando visum non fuit. Nimirum quo membrum aliquod purae &
emortuum ab integro Academia corpore est refecandum. Et miserrima sane atque atrocissima illa hujus hominis coram mundo calamitas & infelicitas,
qui vitae huius vitae suae postremis annis inhoneste acta, enormibus facinoribus ac furtis promeruerit violento ac infami mortis genere e medio tolli, & publi-
cum omnibus spectaculum exhiberi. Longe autem illa calamitas in se & coram DEO fuisset calamitosior, si in hac vitae iudicis sui urnam effugisset,
& impune evassisset. Quod ipsum ne quidem Evhania fuisse fuit notum. Memorabilis enim est de hac re Platonis sententia, qui longe melius
um illis apertis, cuius peccata in hac vitae & retegantur & puniantur, quam illi in aeternum proter, & impune abeat, cumque sibi scelerate
vivat, alijs tamen vir bonus & quantivis pretij appareat, bis malus, & miser. Nam supplicia (addit ille) pro sceleribus a Deo latis legibus constituta sunt
quasi pharmaca & remedia, quibus vitij & sceleribus, h. e. animi morbis lethalibus medetur. Ut ter & amplius miseris illis fontibus, quibus hujusmodi
animorum pestibus periculosissime laborantibus hujusmodi remedia a Deo & Dei vicario magistratu constituta, in hac vitae non admoventur! Nimirum
illi in altera vitae, nisi in hac serio respuerint, aeternum contabescunt & moriuntur. Qua profecto in re, Castritius ille (de quo hodie supplicium sumen-
dum, illud Discite justitiam, omnibus elata quasi voce in clamabit) quamvis coram mundo, mortalium infelicissimus, Deo tamen (siquidem nos de aeterna
ipsius salute optime speramus) longe carior, & coram aeterno iudice per condemnatoriam sententiam, qua ab utroque Senatu & Academico & Urbico, 10. die hujus mensis Octobris, in ipsum
praesentem publicata est, servus pena factus, nomen & dignitatem & privilegia Studiorum realiter amisit; expunctum est quidem nomen ejus ex albo
terrestri hujus Academiae, in quo tamen qui manent non omnes aequae puri sunt: minime vero & nequaquam ex albo Academiae caelestis, ex libro aeternae
vita, qui est Christus Jesus, qui sua justitia veste ipsum circumdatum in serena puritate & sanitate cum sanctis angelis & electis hominibus coram se sta-
tuet. Nempe e quo vitae libro, quo magis antea per scelera eradi capit, tanto jam verè respiciens & conversus penitens per fidem insculptus aeternum illi
adhaerit, nunquam inde demum eradendus. Jam ad vos Studiosi juvenes sermonem convertimus. Castritius, quamvis jam vestri ordinis esse desierit,
vestri tamen ordinis aliquando fuit. Ejus casu & calamitate vos moveri aequum est. Cum enim homines simus, ipsa hominis conditio & appellatio exigat,
ne humani quidquam alienum a nobis deputemus, non eo solum, ut vitam nostram varijs humanis erroribus, peccatis, infirmitatibus & arumnis obnoxiam
esse cognoscamus: verum etiam ab alijs miseris ac infelicibus, qui vitae suae clavum non rectè gubernarunt, seque in atrociora delicta, & per delicta in penas
& supplicia precipitarunt, ex humana clementia, qua nostri pars optima sensus, condoleamus. Habemus in commune quod nati sumus, inquit Seneca.
Cum vel minimus digitus in homine leditur, totum corpus illi condolet. Cum vero putrida & emortua pars ab integro & vivo refecatur, totum sanum
corpus concutitur & turbatur. Et hunc condolentiae adfectum ipsa natura etiam brutis quibusdam animalibus penitissime implantavit, quae sua specie
animalium dolores, ejulatus, tormenta eadem & sanguinem miserabili ululatu, grunnitu, boatu & gemitu prosequi observamus. Unde nimirum patet
illum hominem omnem humanitatis sensum exuisse, & infra bruta animalia ad Diaboli naturam proximè degenerasse, qui nullo aliena calamitatis sensu
tangatur, aut adfectu moveatur. Accidere cuivis potest, quod cuiquam accidit, & qui stat videat, ne cadat. Discite autem talibus exemplis, quis ille
sit cuius praesidio & fulcimento stamus, DEVS scilicet optimus & maximus: Et in quas calamitates illi se precipitent, qui hunc studiorum vita &
actionum suarum gubernatorem & ducem excutiunt, sine cuius numine nihil est in homine, nihil est innoxium, & sine quo ne digitum quidem sine pec-
cato possumus exserere. Vitam modestam ac sobriam agite, memores cuius rei gratia huc a parentibus, tutoribus, amicis missi sitis. Fugite illam
Germanicae juventutis pestem, ebrietatem & crapulam, quae nihil pium honestam & moderatum suadet, sed suos veluti Circe sua virga & poculis in porcos
transmutat, quibus licita illicita, honesta turpia, capitis denique, & inguinis discrimina, quod dici consuevit, sunt in promiscuo. Fugite vagas libidines &
amores nefarios, quibus qui semel se implicari passus fuit, raro aut nunquam ad verae virtutis & eruditionis frugem postea pervenerit. Nempe quae impuri-
tas Spiritum S. & sanctos Dei angelos non aliter fugat, atque scelus & maleolens sum purissimas & castissimas apes. Fugite pestem vitae ac patrimoniorum
emacitatem & luxum in vestitu & habitu, quibus multi patritijs nobilibus imo baronibus pares se gerunt, quibus domi res admodum angusta est. Ex quibus
qui effectus & eventus consequantur, qui vix facile aestimaverit. Quis enim tibi deficiente crumena, & crescente gula manet exitus? Ab omnibus denique
quae honoratissimum vestrum ordinem dedecent, studiosè abstinete, neque propter illum, in quem hodierno die exemplum statuatur, quidquam turbate. Aliena
enim scelera & facinora, quorum vos nunquam rei inventi estis, vos non magis denigrant, quam solem fumus aut nebulae. Cerdonum autem & infan-
tium nebulonum voces non magis morandae, quam canum latratus aut corvorum crocitus. Ut enim stolidissimus esset, qui a bubone alauda & philomela
cantum exigeret, ita non minus insanus iudicandus, qui ab homine imperito sanum & rectum de rebus iudicium. Nempe cuius voces Demetrius apud
Senecam non magis morandas dicebat quam ventre redditos crepitus. Ut enim meam nihil refert, dicebat ille, sursum ne illi an deorsum sonent: ita neque
mea interest, laudent ne illi me, an vituperent. Novimus nos per Dei gratiam ordinem nostrum in mundo inter mortales sanctissimum & honoratissimum
esse, cui tot honesti cives, generosi equites, barones, comites, tot illustrissimi Principes, tot serenissimi reges, & Imperatores ultro sua nomina dare, seque inse-
rere non dubitarunt. Ut & hac nostra Academia ante annos admodum paucos illustrissimis quibusdam Principibus tanquam membris suis triumphavit.
Et de quo nostro ordine qui minus honestè sentiat, aut ultro etiam illum perdere satagat, eo ipso prodit, se mortalium esse ignavissimum & nequissimum,
& dignum qui ex hominum consortio longè lateque profigetur. DEUM optimum maximum oramus, ut suam apud nos Ecclesiam & scholam con-
servet, ejus nutritios ac patronos defendat, ejus hostes convertat, aut evertat, discipulorum ac docentium studijs benedicat, sui Spiritus ductu & auspicio
omnes & singulos gubernet, & misericordia sua vasa faciat, ut & hujus & futurae vitae penas effugere possint. B. V. P. P. Rostoch 14. Octo-
bris Anno 1611.

M. 149²³

199

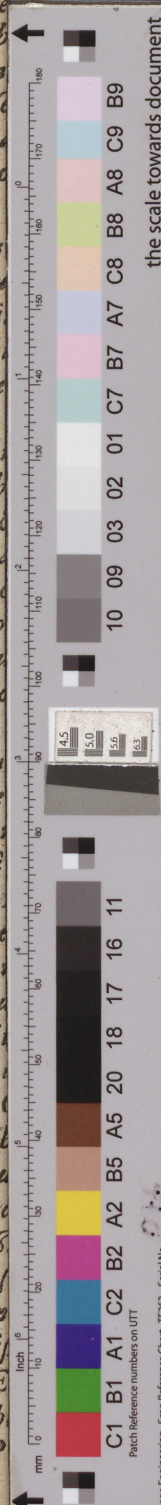

RECTOR ET CONCI- LIUM ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS.

*V*ariè omnibus mundi seculis sapientes Ethnicos ac Philosophos turbavit, quod idem e ventus
iisdem causis, factis & facinoribus in mundo inter homines non semper respondeat: quod alium etiam in atrocioribus delictis
severior justitia Nemesis transeat; alium vero etiam in levioribus prebendat, premat & urgeat; & quod Poëta ait,
Ille crucem sceleris pretium ferat, hic Diadema;

quod alius per scelera se in extremas coram mundo calamitates precipitet, alius vero per eadem ad splendoris honoris ac dignitatis
fastigia conscendat; quod alteri ob furtum levius catena ad collum ferrea, qua in ligno sublimis ac maledictus pendeat, alteri
vero ob gravius catena ad collum aurea appendatur, quo honoratus coram mundo fulgeat; Denique, quod alij qui totas Resp.
Ecclesias, scholas perdunt, qui malis artibus, dolis, fraudibus ac rapinis totas regiones provincias & urbes expilant, in summis
honoribus vasti intumescant, & se jactent, cum quibus vulgaris aliquis fur aut latro exactiore justitia examine collatus vix fu-
runculi aut latrunculi nomen jure obtinuerit. Accedit, quod hujusmodi majores fures (id quod Cato, justitia illud Romanum sacrarium, apud Gellium
quodam in loco significare visus est) iudices sapè fiant minorum, in quibus alios mortis sententiam ferant illi, quibus ipsis, si pro furti magnitudine editius ex-
struendum esset patibulum, vel Pyramidibus altiores cruces erigenda essent, & quibus integræ salutis fore non suffecerint. Sed nos Christiani
verbo Dei rectius edoceri novimus aliud iudicium in mundo ultimum restare, in quo justa demum justitia exercebitur, & unicuique pro meritis suis, quod
justum erit, rependetur, per illum, qui qua nos gerimus audit, & videt, & qui bene merenti bene profuerit, male vero merenti par erit. Hujus rei conside-
ratio non frustra hoc tempore, proh dolor, instituitur, quo aliquod justitia exemplum in quenquam statuatur, & quale intra ducentos propemodum annos, ex
quo Academia hac prima sua vidit incunabula, in hac urbe fando auditum, aut spectando visum non fuit. Nimirum quo membrum aliquod pure &
emortuum ab integro Academia corpore est refecandum. Et miserrima sanè atq; atrocissima illa hujus hominis coram mundo calamitas & infelicitas,
qui vitâ hujus vitæ suâ postremis annis inhonestè actâ, enormibus facinoribus ac furtis promeruerit violento ac infami mortis genere è medio tolli, & publi-
cum omnibus spectaculum exhiberi. Longè autem illa calamitas in se & coram DEO fuisset calamitosior, si in hac vitâ iudicis sui urnam effugisset,
& impune evasisset. Quod ipsum ne quidem est, cuius peccata in hac vitâ & retegantur & puniantur, & impune ab
vivat, alijs tamen vir bonus & quantivis pretij appareat, bis malus, & miser. Nam supplicia (addit ille) pro sceleribus à Deo la-
casti pharmaca & remedia, quibus vitij & sceleribus, h. e. animi morbis lethalibus medetur. Ut ter & amplius miseris illis se
animorum pestibus periculosissimè laborantibus hujusmodi remedia à Deo & Dei vicario magistratu constituta, in hac vitâ non
illi in alterâ vitâ, nisi in hac serio respuerint, aeternum contabescant & moriantur. Qua profecto in re, Castrius ille (de quo
dum, illud Discite justitiam, omnibus elatâ quasi voce in clamabit) quamvis coram mundo, mortalium infelicissimus, Deo tamen
ipsum salute optime speramus) longè carior, & coram
presentem publicata est, servus pœna factus, nomen & dignitatem & privilegia Studioforum realiter amissis expunctum est quod
terrestrius hujus Academia, in quo tamen qui manent non omnes aequè puri sunt: minimè verò & nequaquam ex albo Academi-
vitæ, qui est Christus Jesus, qui sua justitia veste ipsum circumdatum in serena puritate & sanitate cum sanctis angelis & electis
tuet. Nempe è quo vitæ libro, quo magis antea per scelera eradi capit, tanto jam verè respiciens & conversus penitenti per fide
adherebit, nunquam inde denuo eradendus. Jam ad vos Studiosi juvenes sermonem convertemus. Castrius, quamvis jam
vestri tamen ordinis aliquando fuit. Ejus casu & calamitate vos moveri æquum est. Cum enim homines sumus, ipsa hominis co-
ne humani quidquam alienum à nobis deputemus, non eo solum, ut vitam nostram varijs humanis erroribus, peccatis, infirmitatibus
esse cognoscamus: verum etiam ab alijs miseris ac infelicibus, qui vitæ suæ clavum non rectè gubernarunt, seque in atrociora delicta
& supplicia precipitarunt, ex humana cõpunctio, qua nostri pars optima sensus, condoleamus. Habeamus in commune quod na-
Cum vel minimus digitus in homine lœditur, totum corpus illi condolet. Cum vero putrida & emortua pars ab integro & vivo
corpus concutitur & turbatur. Et hunc condolentia adfectum ipsa natura etiam brutis quibusdam animalibus penitissimè imp-
animalium dolores, ejulatus, tormenta cadem & sanguinem miserabili ululatu, grunnitu, boatu & gemitu prosequi observamus
illum hominem omnem humanitatis sensum exuisse, & infra bruta animalia ad Diaboli naturam proximè degenerasse, qui nullo
tangatur, aut adfectu moveatur. Accidere cuivis potest, quod cuiquam accidit, & qui stat, videat, ne cadat. Discite autem
sit, cuius presidio & fulcramento stamus, DEVS scilicet optimus & maximus: Et in quas calamitates illi se precipitent, quod
actionum suarum gubernatorem & ducem excutiunt, sine cujus numine nihil est in homine, nihil est innoxium, & sine quo ne-
cato possumus exserere. Vitam modestam ac sobriam agite, memores cujus rei gratiâ huc à parentibus, tutoribus, amicis
Germanica juventutis pestem, ebrietatem & crapulam, qua nihil piam honestam & moderatum suadet, sed suos veluti Circe sua
transmutat, quibus licita illicita, honesta turpia, capitis denique & inguinis discrimina, quod dici consuevit, sunt in promiscuo.
amores nefarios, quibus qui semel se implicari passus fuit, raro aut nunquam ad vera virtutis & eruditionis frugem postea pervene-
tas Spiritum S. & sanctos Dei angelos non aliter fugat, atq; scelus & maleolens sum: purissimas & castissimas apes. Fugite pestem
emacitatem & luxum in vestitu & habitu, quibus multi patritijs nobilibus imo baronibus pares se gerunt, quibus domi res admodum
qui effectus & eventus consequantur, qui vix facile assimilaverit. Quis enim tibi deficiente crumena, & crescente gula manet exi-
qua honoratissimum vestrum ordinem dedecent, studiosè abstinete, neq; propter illum, in quem hodierno die exemplum statuatur, quod
enim scelera & facinora, quorum vos nunquam rei inventi estis, vos non magis denigrant, quam solem fumus aut nebula.
mium nebulonum voces non magis moranda, quam canum latratu aut corvorum crocitus. Ut enim stolidissimus esset, qui à bub-
cantum exigeret, ita non minus insanus iudicandus, qui ab homine imperito sanum & rectum de rebus iudicium. Nempe cujus
Senecam non magis morandas dicebat quam ventre redditos crepitum. Ut enim eâ nihil refert, dicebat ille, sursum ne illi an-
mâ interest, laudent ne illi me, an vituperent. Novimus nos per Dei gratiam ordinem nostrum in mundo inter mortales sanctiss-
esse, cui tot honesti cives, generosi equites, barones, comites, tot illustrissimi Principes, tot serenissimi reges, & Imperatores ultro
ere non dubitarunt. Ut & hac nostra Academia ante annos admodum paucos illustrissimis quibusdam Principibus tanquam m-
Et de quo nostro ordine qui minus honestè sentiat, aut ultro etiam illum perdere satagat, eo ipso prodit, se mortalium esse ignavis
& dignum qui ex hominum consortio longè lateq; profugatur. DEUM optimum maximum oramus, ut suam apud nos E-
eri et, ejus nutritius ac patronos defendat, ejus hostes convertat, aut evertat, discentium ac docentium studijs benedicat, sui sp-
mnes & singulos gubernet, & misericordie suæ vasa faciat, ut & hujus & futura vitæ pœnas effugere possint. B. V. P.
vis Anno 1611.

M. 149²³